

opusdei.org

Carta del Prelat (febrer 2008)

El Prelat de l'Opus Dei anima a viure la Quaresma amb optimisme i desigs de conversió, per gaudir amb Déu de la felicitat. Us oferim la carta pastoral de febrer.

06/02/2008

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Som a les portes de la Quaresma: temps en què l'Església, com a Mare bona, recorda insistentment als seus

fills la necessitat de convertir-se una vegada i una altra a Déu, rectificant allò que calgui en l'existència personal. Certament, com recordava el Papa en una circumstància anàloga, aquest itinerari de conversió evangèlica no pot limitar-se a un període particular de l'any: és un camí de cada dia, que ha de comprendre tota l'existència, tots els dies de la vida [1] .

Durant el ritu litúrgic del Dimecres de Cendra, el prevere, en imposar-nos les cendres, pronuncia unes paraules que constitueixen una crida urgent a examinar-nos: perquè ets pols, i a la pols tornaràs [2] . Així resa una de les fórmules previstes. És un record molt expressiu de la nostra condició de criatures mortals: arribarà el moment que el Senyor ens cridarà a la seva presència, jutjarà els nostres pensaments, paraules i accions, i ens donarà la recompensa —de glòria, de

purificació o de condemna— que la nostra existència hagi merescut.

La consideració d'aquesta realitat no ha d'esglaiar-nos, sinó moure'ns al dolor per les nostres faltes, a propòsits de millora i a l'alegria de la trobada definitiva amb la Trinitat. Ho recorda el Sant Pare en la seva última carta encíclica: ja des dels primers temps, la perspectiva del Judici ha influït en els cristians, també en la seva vida corrent, com a criteri per ordenar la vida present, com crida a la seva consciència i, al mateix temps, com esperança en la justícia de Déu [3] .

Ho posa de manifest l'altra fórmula que pot emprar-se en aquest ritu: convertiu-vos i creieu en el missatge joiós [4] . Som pecadors, necessitats del perdó de Déu; per això, se'ns convida a un canvi profund, a adreçar el rumb del nostre pelegrinatge terrenal cap a la meta

definitiva: la felicitat eterna amb Déu. Voldria que, amb un sentit d'optimisme, veiéssim en aquestes paraules l'exigència de millorar dia rere dia: si mantenim aquesta lluita, per a nosaltres el Jutge diví *no serà Jutge* —en el sentit auster de la paraula— *sinó senzillament Jesús* [5], "el nostre" Jesús: un Déu que perdona.

Meditem, per tant, allò que va escriure sant Josepmaria: *c onsidereu aquesta meravella dels miraments que Déu té envers nosaltres, sempre disposat a escoltar-nos, pendent en cada moment de la paraula de l'home. En tot moment —però especialment ara, ja que el nostre cor està ben disposat, decidit a purificar-se—, Ell ens sent, i no desatendrà allò que demana un cor penedit i humiliat* (Ps L, 19) [6].

L'Església Santa ens posa al davant, una vegada i una altra, amb una

pedagogia molt encertada, les idees fonamentals, perquè se'ns quedin ben enregistrades i no les oblidem. En començar la Quaresma, mentre el prevere actua en la cerimònia del Dimecres de Cendra, ens convida a entonar un càntic ple d'esperança: renovem la nostra vida amb un esperit d'humilitat i penitència; dejunem i plorem davant el Senyor, perquè la misericòrdia del nostre Déu està sempre disposada a perdonar els nostres pecats [7] .

Cada any considerem que l'esperit de la Quaresma es resumeix en tres pràctiques tradicionals d'aquest període: l'oració, la penitència, les obres de misericòrdia. Us he convidat a detenir-vos en aquests punts, precisament amb ocasió d'aquest temps litúrgic. Ara voldria fixar-me especialment en l'esperit de penitència, que ens ha de moure — amb dolor i refugiant-nos en la misericòrdia divina— a reparar pels

nostres pecats i pels de totes les criatures.

Glossant la crida del profeta Joel al penediment —convertiu-vos a mi de tot cor—, que la litúrgia proposa al començament de la Quaresma [8], sant Jeroni s'expressava de la manera següent: «Que la vostra penitència interior es manifesti per mitjà del dejuni, del plor i de les llàgrimes. Així, dejunant ara, sereu després sadollats; plorant ara, podreu després riure; lamentant-vos ara, sereu després consolats (...). No dubteu del perdó, perquè, per grans que siguin les vostres culpes, la magnitud de la seva misericòrdia remetrà, sens dubte, l'abundància dels vostres molts pecats» [9].

En primer lloc, reparem per les nostres faltes personals. Tots nosaltres hem rebut el Baptisme, que ens ha convertit en fills de Déu i membres del Cos Místic de Crist, que

és l'Església. No és lògic que corresponguem a tant d'amor amb tota la nostra ànima? Tanmateix, hem de reconèixer que ben sovint, per la nostra debilitat, no complim la Voluntat de Déu o, almenys, no corresponem al seu Amor amb la promptitud i la generositat que té dret a esperar de nosaltres.

Com li dolia al nostre Pare que tants cristians oblidessin la grandesa i dignitat de la seva filiació divina! Podem aplicar-nos les seves paraules. *Reacciona. — Escolta què et diu l'Esperit Sant: "Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique" — si el meu enemic m'ofèn, no és estrany, i és més comfortable. Però, tu... "tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dolces capiebas cibos" — tu, el meu amic, el meu apòstol, que t'asseus a la meva taula i menges amb mi dolces viandes! [10].*

Filles i fills meus, sense perdre mai la pau, reconeguem sense embuts els nostres pecats i les nostres faltes: Pare i molt Pare nostre és el Senyor, sempre disposat a acollir-nos en els seus braços. Tinguem cura diàriament dels minuts d'examen — sense escrúpols però amb delicadesa de consciència—, per descobrir amb la llum de l'Esperit Sant què ha sortit bé, què ha anat malament, què podríem complir millor. Davant les coses bones, reaccionem amb sincera gratitud; davant les faltes, implorem filialment el perdó; i acabem sempre amb un acte de contrició —dolor d'amor— i amb algun propòsit ben concret de lluita; petit potser, però amb afany seriós de creixement interior.

D'aquesta manera, quan acudim al sagrament de la Penitència, ho farem ben preparats i obtindrem més profit espiritual. Som conscients que, en practicar l'examen de consciència,

pràctica cristiana molt arrelada des d'antic, posem la nostra ànima al descobert davant el Senyor? Ens adonem que Déu està disposat a concedir-nos la seva gràcia perquè l'estimem més?

L'Església ha recomanat i continua recomanant la pràctica de la confessió freqüent. Sense aquest instrument de santificació personal, resulta molt difícil —per no dir impossible— mantenir un alt nivell de vida cristiana; més encara si, en l'ambient que ens envolta, abunden les ocasions d'apartar-se del Senyor. No em canso, per això, d'animar-vos a continuar realitzant un intens i extens apostolat de la confessió. No ens deixem portar pels respectes humans, i alimentem en els nostres amics, parents, col·legues, aquest afany d'ajudar les persones amb què coincideixen.

Digueu a tots —també perquè ens vegin convençuts d'allò que manifestem— que aprofitin l'abundant gràcia de la Quaresma, per purificar a fons les seves ànimes i descobrir o intensificar un tracte d'intimitat amb el Senyor. S'ompliran de pau i seran més feliços, perquè no hi ha goig més gran que saber-se fills de Déu. Orientem-los perquè acudeixin periòdicament a aquest sagrament de l'alegria, com el qualificava el nostre Pare.

Us esmentava també la necessitat de demanar perdó pels pecats dels altres. Per a això no cal dur a terme tasques grans. Això ja ho ha fet el nostre Senyor, morint en la Creu per nosaltres. Però Ell desitja que unim al seu Sacrifici redemptor les petites mortificacions i penitències que la mateixa existència comporta: les molèsties d'una malaltia, les incomprendions per part d'altres, les dificultats de la feina, el fracàs d'un

pla que ens hàviem traçat amb gran il·lusió... Per acceptar amb bon humor les contrarietats d'aquest tipus, que constitueixen matèria de la nostra santificació personal, convé que —especialment durant aquestes setmanes— afegim amb generositat petites mortificacions en els àpats, en la beguda, en la comoditat, en els moments de descans o distracció, que ens uneixin més a la Creu de Jesucrist i ens vagin preparant per obtenir molt fruit de la Pasqua.

Recentment, Benet XVI ha recordat a tothom la perenne validesa d'aquesta manera de comportar-se. Escriu en la seva encíclica sobre l'esperança: la idea de poder "oferir" les petites dificultats quotidianes, que ens afligeixen una vegada i una altra com a punxades més o menys doloroses, donant-los així un sentit, era part d'una forma de devoció encara molt difosa fins no fa gaire temps, tot i que avui potser menys

practicada [11] . I afegeix el Papa, lamentant-se de l'oblit en què semblen haver caigut aquestes mostres d'amor a Déu, que les ànimes piadoses, mitjançant l'oferiment de les contrarietats de la jornada, estaven convençudes de poder incloure les petites dificultats en el gran compadir-se de Crist, que així entraven a formar part d'algun mode del tresor de compassió que necessita el gènere humà [12] . I conclou: potser haurem de demanar-nos realment si això no podria tornar a ser una perspectiva sensata també per a nosaltres [13] . És una pregunta que us trasllado, perquè la considereu cadascun de vosaltres, redescobrint el valor del sacrifici amagat i silenciós [14] , i perquè la féu ressonar a cau d'orella de les persones amb què coincidíu.

Com tots els mesos, us demano que estigueu molt units a les meves intencions. Encomaneu ara de

manera especial els començaments de la tasca apostòlica estable a Romania i a Indonèsia; s'estan donant passos concrets per engegar-la, si Déu vol, dins aquest any. I continueu resant pel Papa i per les seves intencions, entre les que ocupa un lloc important la desitjada unió de tots els cristians, començant per una unitat més fonda i sobrenatural entre els catòlics.

També desitjo que encomanem diàriament les persones malaltes: el Senyor ens concedeix amb abundància el tresor de poder atendre tantes i tants que pateixen. M'interessa que, així com el Senyor anava rere dels malalts per curar-los i consolar-los, així anem totes i tots a enriquir-nos amb aquesta caritat, autèntic afecte, atenent els qui ho necessitin.

No vull allargar-me, però us demano que acudiu al estimadíssim Mons.

Àlvaro, que celebrava el sant el 19 de febrer. Demanem-li que ens obtingui del Senyor una superabundància de caritat fraterna, de manera que tots a l'Obra —en qualsevol moment, i més encara si algunes o alguns passen per un període de malaltia—, experimentem vivament que l'Opus Dei és família, família de debò, on gustosament ens escarrassem els uns pels altres.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2008.

.....
[1] Benet XVI, *Discurs a l'audiència general*, 21-II-2007.

[2] *Missal Romà*, Dimecres de Cendra, Imposició de les cendres (cf.. Gn 3, 19).

[3] Benet XVI, Carta encíclica *Spe salvi* , 30-XI-2007, n. 41.

[4] *Missal Romà* , Dimecres de Cendra, Imposició de les cendres (cf. Mc 1, 15).

[5] Sant Josepmaria Escrivà, *Camí* , n. 168.

[6] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa* , n. 57.

[7] *Missal Romà* , Dimecres de Cendra, Antífona en la imposició de les cendres (cf. Jl 2, 13).

[8] Cf. *Missal Romà* , Dimecres de Cendra, Primera lectura (Jl 2, 12).

[9] Sant Jeroni, *Comentari sobre el llibre del profeta Joel* 2, 12-13.

[10] Sant Josepmaria Escrivà , *Camí* , n. 244.

[11] Benet XVI, Carta encíclica *Spe salvi* , 30-XI-2007, n. 40.

[12] Ibíd.

[13] Ibíd.

[14] Cf. Sant Josepmaria Escrivà,
Camí, nn. 185 i 509.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-febrer-2008/](https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-febrer-2008/) (06/04/2025)